

מסורת הש"ס

(א) חגיגה יח: חולין ג' פרה פ"א מ"ה, (ב) טהרות פ"ב מ"ב שבת ד' חולין ג' (ג) מלה פ"ב מ"ה, (ד) [מגדל ית], (ה) [מגנה דף ב וחולין דף לה:]

הגהות הב"ח

(א) גב' דמלא ר' אלעזר, פ"ב עין פ"ב דטהרות משנה ו' (ב) רש"י ד"ה חולין ו' טהרה (והקוסק). מ"מ ו"ב פ"א שהזיקקה:

מוסף רש"י

כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים. כל שהוא מן התורה טהור וסופרים גורו עליו טומאה. כגון הידים והכלים שנטמאו במשקן והגם ראשו וזבחו צמים שאזין וכל האמורים ציאות השבת כגון שמונה עשר דבנ, כולם טומאת שני לטומאה גורו עליהם, ומטמא את הקודש עד שעושה שלשי טומא הוא שעושה רביעי ופוסל את חולין (דף י"ח:). והוא הדין נמי דלרבנן אין שני עושה שלשי בחולין והאי דלא חשיב להו לפי שלא נתפרשו שמותן ור"מ ומחלוקתו קאמר: דאם **איפא**, דשלשי בחולין מן התורה לייתה רביעי בתרומה מק"ו מטבול יוס דכאייתי לשלשי לעיל משני בחולין: **והמיני צקדש**. מרביעי בתרומה מק"ו ממחוסר כיפורים דכאייתי לרביעי לעיל משלשי בתרומה: **האכול אוכל ראשון**. חזי פרס מאוכל ראשון נעשה גופו ראשון לטומאה מדרבנן והאוכל אוכל שני נעשה גופו שני. ובשחיטת חולין מפרש טעמא שעושה את האוכל חמור כמאכל בשהוט (חולין ד' לה): **רבי יהושע אומר האוכל אוכל ראשון או אוכל אוכל שני שני**. מאכל ראשון לא עבד ר' ראשון חלש שני שאין האוכל חמור כמאכל אצל מאלש שני עושה אותו שני. והתם מפרש טעמא מאינו שהשני עושה שני על ידי משקין: **שלשי שני נקדש**. האוכל אוכל שלשי נעשה גופו שני נקדש שאם יגע צקדש יטמאנו לפסול עוד אחד. והתם מפרש טעמא. וכל הנך טומאות מדרבנן מיהו: **בחולין שנעשו על טהרה טרומה**. באזין חולין אמרו שהאוכל שלשי שלהן נעשה שני נקדש בחולין שנעשו על טהרה תרומה שזעליהם כהן ורגיל בתרומה וקיבל עליו לאכול חולין שלו בטהרה תרומה כדי שיהא רגיל לתרומותיו בטהרה (ה). הצוקה לכן הילכך משכחת כהן שלשי דבחולין אחרים לא משכחת שלשי: **ה"ג על טהרה תרומה אין חולין גרידי לא**. ומאן דגרים על טהרת הקדש לא הכי מפרש לה על טהרת הקדש לא דהוו להו חולין גרידי שהמתפסים חולין לטהרת הקדש בטלה דעתו ואין בדבריו כלום: **ששטן שוין**. הנך דמפרש להו ראשון של חולין וראשון של תרומה וראשון של קודש: **טעמא שנים ופוסל אחד צקדש**. דהיינו רביעי: **טעמא אחד ופוסל אחד בתרומה**. דהוה ליה שלשי: **ופוסל אחד בחולין**. דהוה ליה שני. ותנא דליג עליה סבר ראשון של חולין לא אילי בנקדש עד רביעי שאין קדש בא לידי רביעי אלא אם כן היה ראשון של קודש. ומיהו שמעינן מינה דאין שלשי בחולין: **ר"א אומר חלה ניעלם מן הטעורה על הטמאה**. רישא דמתני' במסכת חלה (פ"ב מ"י) הכי שיעור חלה אחד מכ"ד נטמאה עיסתה שוגגת או אנוסה אחד ממ"ח נטמאת במזיד אחד מכ"ד שלא יהא חוטא נשכר ר"א אומר היכא דנטמאת מזידה תלוש אחרת בטהרה ותטול מן הטעורה על הטמאה משום דמזוזה לתרום מן המוקף כיצד תעשה שיהא מן המוקף וטהרה נוטלת כדי חלה הטמאה מעיסת הטעורה עד שלא הורמה חלתה דלי הורמה חלתה דטהרה תו לא מצי לאפרושי מן הפטור על החיוב דלא חילי עליה תו שם חלה: כדי לתרום מן המוקף. מקרא שחוקא לה שם והכי מקיפה לה נותנת בעריבי אחד אחד ונותנת מן העיסה הטהורה פחות מכביצה בין הטמאה חלה וזאתה חלה דמאן דאמר יוס' ור"י. אמר רב ר' מאיר (בשבתא) ומקורבן קאמר ל"ה. ויתמה דמשמע דרבנן דפליגי עליה דר' עקיבא דאמר אין שני עושה ג' בחולין מיירי (אפי' בסומאח) דברבנן ור' עקיבא אמר למילתיה אפי' דברבנן. וק' דאמריו ב"ה שהושת

בשעור הבא.

תוספות שאג"ן

טמא לקדש לפסול עוד אחד: כך פוסל. ואין הנוגע בטבול יוס פוסל הקדש אלא הוא עצמו פסול. במאי דר' יוסי כרבנן סבירא ליה דההוי תשוטבו בצדו דלימא כאבא שאול סבירא ליה וד"ה דההוי מצי לרב פפא למימר [ד]לימאן ב' מאיר סבירא ליה ואין כאן עוד תשובה וק' עבד רביעי אלא ברהטא קט כלומר מאן לימ' לן דלא חמירי כאבא שאול דלימא כותיה סבירא ליה דאובל הבא מחמת טבול יוס אם של קדש הוא מטמא אחד ופוסל אחד כותיה נוגע ביה חלה פסיל ליה דאורייתא ואפי' היה קמא תרומה פסול לקדש מק"ו ממחוסר כפורים כדריש ר' יוסי לעיל דריש ליה נמי הכא הכי ל"ה. אמר רב ר' מאיר ור"י ור"י. כל שני חולין ביאת מים כו'. והכמים אטורים במעשר באכילת אבל בגניעה שרי וחולין אף באכילת והכי קאמר בחגיגה וד"ה דלרבנן אין שני עושה שלשי בחולין והוא דלא חשיב להו (לעיל) עם האחרים לפי שלא נתפרשו [שמותן] ור' מאיר ומחלוקתו קאמר ל"ה. ויתמה דמשמע דרבנן דפליגי עליה דר' עקיבא דאמר אין שני עושה ג' בחולין מיירי (אפי' בסומאח) דברבנן ור' עקיבא אמר למילתיה אפי' דברבנן. וק' דאמריו ב"ה שהושת

שלשי הבא מחמת שני כו'. דשמעינן מיניה תרתי ש"מ אוכל הבא מחמת טבול יוס דסבידא ליה כאבא שאול וש"מ שלשי הבא מחמת שני נהי דחמישי צקדש לא אמר דנייתי מינה דקדעצד בטבול יוס דהתם מעלה דרבנן היא וצקודש מקודש מיירי ורבי יוסי מדאורייתא קאמר אצל רביעי מיהא אייתי מינה:

וכ"ס כו' הא אייסינה. ר' יוסי מק"ו ממחוסר כיפורים דאיכא למיפדך נמי מה למחוסר כיפורים שכן אצל הטומאה ולא פריך דלא חשיב ליה ר' יוסי פירכא דהשתא דטבול לה אזלה לה ההיא טומאה: **כל הטעון ציאם מים מדברי סופרים**. כל שהוא טהור מן התורה והכמים הזיקקהו לצא צמים ולטהר כגון הבא ראשו וזבחו צמים שאזין והאוכל חזי פרס אוכלין טמאין הידים שהנריכום טבילה כולם בתורת שנים הטעונים: **טמאין אם הקדש**. להיות שלשי חולין רביעי ופוסלין את התרומה: **והכמים אופרין במעשר**. באכילה אצל נגיעה שרי וחולין אף לאכול והכי אמר בחגיגה (דף י"ח:). והוא הדין נמי דלרבנן אין שני עושה שלשי בחולין והאי דלא חשיב להו לפי שלא נתפרשו שמותן ור"מ ומחלוקתו קאמר: דאם **איפא**, דשלשי בחולין מן התורה לייתה רביעי בתרומה מק"ו מטבול יוס דכאייתי לשלשי לעיל משני בחולין: **והמיני צקדש**. מרביעי בתרומה מק"ו ממחוסר כיפורים דכאייתי לרביעי לעיל משלשי בתרומה: **האכול אוכל ראשון**. חזי פרס מאוכל ראשון נעשה גופו ראשון לטומאה מדרבנן והאוכל אוכל שני נעשה גופו שני. ובשחיטת חולין מפרש טעמא שעושה את האוכל חמור כמאכל בשהוט (חולין ד' לה): **רבי יהושע אומר האוכל אוכל ראשון או אוכל אוכל שני שני**. מאכל ראשון לא עבד ר' ראשון חלש שני שאין האוכל חמור כמאכל אצל מאלש שני עושה אותו שני. והתם מפרש טעמא מאינו שהשני עושה שני על ידי משקין: **שלשי שני נקדש**. האוכל אוכל שלשי נעשה גופו שני נקדש שאם יגע צקדש יטמאנו לפסול עוד אחד. והתם מפרש טעמא. וכל הנך טומאות מדרבנן מיהו: **בחולין שנעשו על טהרה טרומה**. באזין חולין אמרו שהאוכל שלשי שלהן נעשה שני נקדש בחולין שנעשו על טהרה תרומה שזעליהם כהן ורגיל בתרומה וקיבל עליו לאכול חולין שלו בטהרה תרומה כדי שיהא רגיל לתרומותיו בטהרה (ה). הצוקה לכן הילכך משכחת כהן שלשי דבחולין אחרים לא משכחת שלשי: **ה"ג על טהרה תרומה אין חולין גרידי לא**. ומאן דגרים על טהרת הקדש לא הכי מפרש לה על טהרת הקדש לא דהוו להו חולין גרידי שהמתפסים חולין לטהרת הקדש בטלה דעתו ואין בדבריו כלום: **ששטן שוין**. הנך דמפרש להו ראשון של חולין וראשון של תרומה וראשון של קודש: **טעמא שנים ופוסל אחד צקדש**. דהיינו רביעי: **טעמא אחד ופוסל אחד בתרומה**. דהוה ליה שלשי: **ופוסל אחד בחולין**. דהוה ליה שני. ותנא דליג עליה סבר ראשון של חולין לא אילי בנקדש עד רביעי שאין קדש בא לידי רביעי אלא אם כן היה ראשון של קודש. ומיהו שמעינן מינה דאין שלשי בחולין: **ר"א אומר חלה ניעלם מן הטעורה על הטמאה**. רישא דמתני' במסכת חלה (פ"ב מ"י) הכי שיעור חלה אחד מכ"ד נטמאה עיסתה שוגגת או אנוסה אחד ממ"ח נטמאת במזיד אחד מכ"ד שלא יהא חוטא נשכר ר"א אומר היכא דנטמאת מזידה תלוש אחרת בטהרה ותטול מן הטעורה על הטמאה משום דמזוזה לתרום מן המוקף כיצד תעשה שיהא מן המוקף וטהרה נוטלת כדי חלה הטמאה מעיסת הטעורה עד שלא הורמה חלתה דלי הורמה חלתה דטהרה תו לא מצי לאפרושי מן הפטור על החיוב דלא חילי עליה תו שם חלה: כדי לתרום מן המוקף. מקרא שחוקא לה שם והכי מקיפה לה נותנת בעריבי אחד אחד ונותנת מן העיסה הטהורה פחות מכביצה בין הטמאה חלה וזאתה חלה דמאן דאמר יוס' ור"י. אמר רב ר' מאיר (בשבתא) ומקורבן קאמר ל"ה. ויתמה דמשמע דרבנן דפליגי עליה דר' עקיבא דאמר אין שני עושה ג' בחולין מיירי (אפי' בסומאח) דברבנן ור' עקיבא אמר למילתיה אפי' דברבנן. וק' דאמריו ב"ה שהושת

בשעור הבא. **המנוגע וחזי חלה לפסול את הגויה דהיינו שני ציאים ומירך מורי** אין דרך בני אדם לשמות אלא לאחר אכילת שני ציאים וקודש לכן מילתא דלא שכיחא היא ואין נראה לר"י תירוצ' זה חדא שאפילו בלשון לא דקדק בשכאן הוא אמר לפסול את הגויה ולשם הוא אומר אלו פוסלין בתרומה משמע אפילו בזמנא ובכאן לא גזרו אלא טומאת פנים אטו טומאת חוץ ועוד היאך אנו אומרים ציומא פרק אחרון (דף פ:) אמר רב פפא הנח לטומאת גויה דללא דלדוריייתא ומומיבי ז' אמר רב פפא הכי והכתיב לא תטמאו בהם ואמר רב פפא מכאן לטומאת גויה דלדוריייתא ומתוך מדרבנן וקרא דלדוריייתא בעלמא ואם היה מגזרת י"ח דבר וכי בזה היה טועה בעל הגמרא שהם דלדוריייתא והלא פשט איסורם בכל העולם אלא ודאי נראה דתרי גזירות הוו חדא גזירת טומאת פנים אטו טומאת חוץ דהיינו פסול גויה דהרואה סבר דמותר להגיע טומאה למשקין דהא זה כשאלל תרומה ואח"כ שותה משקין טמאים נוגעין זה בזה בתוך מעיו ולא חיישינן להכי נמי לא נחוש אפי' בחוץ להכי גזרו ודוקא בשני ציאים אצל כבצינה לא שהרי האוכל כביצה מתעכל בתוך מעיו ונשאר בין עיניו ולכשיהיה צבני מעיו יפחת כביצה מכביצה ואין אדם טועה שאפילו אוכל אוכלין טמאין כבצינה ושותה משקין דתרומה לא יאמר א"כ טהורין הן כבצינה אפי' בחוץ דהא צפנים לא היה כביצה שהרי נתעכל האוכל ולא היה כשיעור לטמא ודוקא באוכלין מזריך יותר מכשיעור משום דמתעכל אצל משקין פסלי גויה כדבי צביעת דאין דרך משקין להתעכל בתוך מעיו וא"ת היה להן להוסף יוס מעט מ"מ כיון דנתיב לשיעוריה העמיד אותה על שני ציאים שהוא שיעור ידוע וגזירה אחרת אותה של שבת שגזרו כבצינה אף על גמג ואותה של שחיטת חולין (דף לה). דאמר עולא האוכל אוכל שלשי של חולין שנעשו על טהרת תרומה נפסל גופו מלאכול בתרומה איני יודע לפרש אם היה מאותה גזירה ראשונה מ"מ למה גזרו אי משום טומאת חוץ הלא אפילו אם היה נוגע בשלשי שבתרומה לא היה נפסל שאין שלשי עושה רביעי הרי הוא כחולין רבי אעזר צבני צדוק אומר הרי הן כטומאה לרבותא שני משום שחלה דלכלל אוכלין טמאין ושתה משקין דתרומה אם כן למה נפסל גופו י"י טמא אפי' בזמנא וגזרה שלישית היא מ"מ הטעם על נועד אלא א"כ נאמר רבו גזירות וגזרו גזירה לגזרה ולפי פירוש הקונטרס שפירש בשחיטת חולין אינו ושהי משקין דתרומה וזהו אפילו כבצינה. ע"כ לשון ספר הישר: **מכביצה באמצע כדי ליטול מן המוקף** והכמים

כשם שהמים פרק חמישי סוטה

ל

עין משפט נר מצוה

יד א מ"י פ"א מהל' אבות הטומאה הלה ב: **ב**ו ב מ"י סס (פתי' הל' ב) ופ"י הל' א ופ"י הל' ב וע"ש בכ"מ ופ"א הל' ב ג ד:

בו ג מ"י פט"ו מהל' טומאת זובלן הל' ח (ופ"ג מהל' מע"ש הל' א): **י** ד מ"י פ"ח מהל' שאל אבות הטומאות הלה י:

יח ה ו ד מ"י סס פ"א הלה י: **י**ח מ"י פ"ה מהל' צבורים הל' ד ופ"י סס הל' יב וע"ש בכ"מ טוש"ע י"ד שמונ סג:

תוס' שאג"ן (המשך)

תוקיף דאיכא למימר דהבא לא מיתי (אלא דאיכא) נתאין ששכריה דאין שני עושה ג' בחולין ובאין בזה להוציא מדר' עקיבא והא דמייתי הכא ר' מאיר איתא למימר דמייתי דאיה מושקל ר' מאיר במלתיה ובותר בחולין ובמעשר א"כ קיל שני דאורייתא להתירו בחולין ובמעשר יש מי שאומר בשם בר האי גאון ד"ל דכל היכא דאיכא פלוני ופלוני ופלוני כולוהו סבירא להו דאין הלכת כמותן נתאים דכולהו שיהא אחת אמור ורבנן דירחו פליגי עלייהו. והשתא ק"ו מהכח דק"ל דאין שני עושה ג' בחולין וכן פוסק הר' אלחנן מירושל' וגם לא אשתכח אלא דפליגי על אלו נתאים דהא רבנן דר' מאיר מורי דאין ב' [עושה ג'] כשפ"ה וגם על ר' יהושע ליכא מאן דפליגי עליה: ר' יהושע אומר האוכל אוכל ראשון ואוכל שני שני בפי' שהשוחט פ"ו טמא שני שני למח' לפי ששפצני ששני עושה שני על ידי משקין וכל הנך טומאות דרבנן גניזה. ה"ג על טהרת תרומה אבל חולין גרידי לא ומאן דגריי על טהרת הקדש לא ה"פ על טהרת הקדש לא דהוה ליה חולין גרידי שהמתפסים חולין על טהרת הקדש בטלה דעתו אצל כל אמר ואין דבריו כלום ל"ה. ר' אליעזר אומר ניטלת על הטהרה על הטמאה פ"ה רישא דמתני' במס' חלה הכי איתא [שיעור] חלה אחד מכ"ד נטמאת עיסתה שוגגת או אנוסה אחד ממ"ח נטמאת במזיד אחד מכ"ד שלא יהא חוטא נשכר. ר' אליעזר אומר נטמאת מדידה תלוש אחרות בטהרה ותטול מן הטהרה על הטמאה והואצטעבי דלצד אחד המוקף במטהרה נוטלת כדי חלה בטמאה מצינה הטהרה עד שלא הורמה חלתה דאי הורמה חלתה דטהרה תו לא מצי לאפרושי מן הפטור על החיוב דלא חילי עליה תו שם חלה: כדי לתרום מן המוקף. מקרא שחוקא לה שם והכי מקיפה לה נותנת בעריבי אחד אחד ונותנת מן העיסה הטהורה פחות מכביצה בין הטמאה חלה וזאתה חלה דמאן דאמר יוס' ור"י. אמר רב ר' מאיר (בשבתא) ומקורבן קאמר ל"ה. ויתמה דמשמע דרבנן דפליגי עליה דר' עקיבא דאמר אין שני עושה ג' בחולין מיירי (אפי' בסומאח) דברבנן ור' עקיבא אמר למילתיה אפי' דברבנן. וק' דאמריו ב"ה שהושת

שלישי הבא מחמת שני וכו'. פירש רש"י דשמעינן מיניה תרתי שמעינן מיניה אוכל הבא מחמת טבול יוס דסבידא ליה כאבא שאול ושמעינן מיניה דשלשי הבא מחמת שני וכו' תימה כיון דליף ק"ו לשלשי ממחוסר כיפורים לאו ממילא שמעינן מיניה דלית ליה כאבא שאול דבאיזי קל וחומר גופיה למחוסר כיפורים נפקא לן אוכל הבא מחמת טבול יוס דעבד רביעי א"כ אמאי הו ליה למימניה לרביעי צקודש מאוכל הבא מחמת טבול יוס וכי לא מייתי ליה שפיר טפי ממחוסר כיפורים גופיה מדהוי מייתי ליה מאוכל הבא מחמת טבול יוס דאוכל הבא מחמת טבול יוס גופיה לא שמעינן ליה אלא מק"ו דמחוסר כיפורים וגרסא דלפי' הכי הוי ניחא ליה טפי לעשות שלשי מק"ו ראשון כגון שלישי הבא מחמת שני דלגים טפי למיעבד רביעי ממאי דמייתי ליה ממחוסר כיפורים שצריך למייתי שלשי גופיה (למייתי) מק"ו דטבול יוס דפסול בתרומה אע"ג דצין כך וצין כך הוי ק"ו בן ק"ו מיהו לאלומי כח שלשי עדיף ליה טפי: **הא אייתינה ממחוסר כיפורים ולא פריבין**. רש"י פ' משום דכיון דטבול אזלה ליה ההיא טומאה ולא ידענא אמאי פ' הכי הא ע"כ אית לן למימר דר' יוסי סבידא ליה כרבן יוחנן צן זכאי דמייתי שלשי בתרומה במה הגד דאי לא תימא הכי שלשי מנא ליה ובאותו מה הגד גופיה מייתי רבי יוסי רביעי ממחוסר כיפורים ומכלי חרס ומשום הכי לא פריך. ספר הישר. מסיק צפ"ק דשבת ר' יזמנין דלכלי אוכלין טמאין וכו' הקשה ריב"א להוי ז"ל לאלמא דאוכלין טמאין פוסלין את הגויה כבצינה דלפי' כביצה מטמאין למשקין דתרומה דשדי לפומיה והתנן בפרק כיצד משתתפין (עירובין דף פב:) חלה לית

המנוגע וחזי חלה לפסול את הגויה דהיינו שני ציאים ומירך מורי אין דרך בני אדם לשמות אלא לאחר אכילת שני ציאים וקודש לכן מילתא דלא שכיחא היא ואין נראה לר"י תירוצ' זה חדא שאפילו בלשון לא דקדק בשכאן הוא אמר לפסול את הגויה ולשם הוא אומר אלו פוסלין בתרומה משמע אפילו בזמנא ובכאן לא גזרו אלא טומאת פנים אטו טומאת חוץ ועוד היאך אנו אומרים ציומא פרק אחרון (דף פ:) אמר רב פפא הנח לטומאת גויה דללא דלדוריייתא ומומיבי ז' אמר רב פפא הכי והכתיב לא תטמאו בהם ואמר רב פפא מכאן לטומאת גויה דלדוריייתא ומתוך מדרבנן וקרא דלדוריייתא בעלמא ואם היה מגזרת י"ח דבר וכי בזה היה טועה בעל הגמרא שהם דלדוריייתא והלא פשט איסורם בכל העולם אלא ודאי נראה דתרי גזירות הוו חדא גזירת טומאת פנים אטו טומאת חוץ דהיינו פסול גויה דהרואה סבר דמותר להגיע טומאה למשקין דהא זה כשאלל תרומה ואח"כ שותה משקין טמאים נוגעין זה בזה בתוך מעיו ולא חיישינן להכי נמי לא נחוש אפי' בחוץ להכי גזרו ודוקא בשני ציאים אצל כבצינה לא שהרי האוכל כביצה מתעכל בתוך מעיו ונשאר בין עיניו ולכשיהיה צבני מעיו יפחת כביצה מכביצה ואין אדם טועה שאפילו אוכל אוכלין טמאין כבצינה ושותה משקין דתרומה לא יאמר א"כ טהורין הן כבצינה אפי' בחוץ דהא צפנים לא היה כביצה שהרי נתעכל האוכל ולא היה כשיעור לטמא ודוקא באוכלין מזריך יותר מכשיעור משום דמתעכל אצל משקין פסלי גויה כדבי צביעת דאין דרך משקין להתעכל בתוך מעיו וא"ת היה להן להוסף יוס מעט מ"מ כיון דנתיב לשיעוריה העמיד אותה על שני ציאים שהוא שיעור ידוע וגזירה אחרת אותה של שבת שגזרו כבצינה אף על גמג ואותה של שחיטת חולין (דף לה). דאמר עולא האוכל אוכל שלשי של חולין שנעשו על טהרת תרומה נפסל גופו מלאכול בתרומה איני יודע לפרש אם היה מאותה גזירה ראשונה מ"מ למה גזרו אי משום טומאת חוץ הלא אפילו אם היה נוגע בשלשי שבתרומה לא היה נפסל שאין שלשי עושה רביעי הרי הוא כחולין רבי אעזר צבני צדוק אומר הרי הן כטומאה לרבותא שני משום שחלה דלכלל אוכלין טמאין ושתה משקין דתרומה אם כן למה נפסל גופו י"י טמא אפי' בזמנא וגזרה שלישית היא מ"מ הטעם על נועד אלא א"כ נאמר רבו גזירות וגזרו גזירה לגזרה ולפי פירוש הקונטרס שפירש בשחיטת חולין אינו ושהי משקין דתרומה וזהו אפילו כבצינה. ע"כ לשון ספר הישר: **מכביצה באמצע כדי ליטול מן המוקף** והכמים

שני עושה ג' בחולין מ"מ כיון שקרא לה שם הויא לה העיסה תרומה ושני עושה ג' בתרומה לכך הוצרך לפ' שפסילי חלה ועם הסלוק קורא לה שם. והקי' הרי' אלחנן והלא אין זה מוקף ובעי' מוקף ממש ויש רוצים לומר דקרינן ב' האי גונא מוקף.